

Arrest

nr. 110 388 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Kuchi, bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u minderjarig. U bent afkomstig uit het dorp Khaldari Barasan in het district Paghman van de provincie Kabul.

Uw broer J.(...) K.(...) werd drie jaar geleden vermoord toen hij 's nachts naar buiten was gegaan. Het is niet geweten waarom hij werd gedood en wie de dader is.

Twee maanden voor uw vertrek was u samen met uw 12-jarige boer, M.(...) J.(...), de schapen en geiten van uw gezin in de bergen aan het hoeden toen enkele talibanstrijders jullie aanspraken. Ze zeiden dat jullie een zelfmoordaanslag dienden te plegen. Jullie weigerden echter. De taliban beval jullie daarop in de plaats informatie door te spelen over wie er in jullie dorp voor de Amerikanen en de

autoriteiten werkt. Jullie weigerden opnieuw. De talibanstrijders spraken jullie gedurende deze twee maanden nog verschillende keren aan en vroegen jullie medewerking maar u en uw broer bleven weigeren.

Toen M.(...) J.(...) op een dag alleen naar de bergen moest gaan omdat u ziek was, kwam hij niet meer terug. Uw vader was bang dat u ook iets zou overkomen en regelde uw vertrek uit Afghanistan. Toen u onderweg was naar Iran, vernam u van uw vader dat uw broer terecht was. De taliban had hem na 10 dagen gevangenschap vrijgelaten in de hoop dat u zich zou overgeven aan de groepering. De talibanleden wilden dat u eerst een zelfmoordaanslag zou plegen en vervolgens uw jongere broer.

Uw vader stuurde uw broer na zijn vrijlating naar de familie van uw moeder in Laghman. M.(...) J.(...) is sindsdien echter spoorloos. U vermoedt dat hij onderweg naar Laghman is verdwaald.

U kwam na ongeveer vijf maanden aan in België, waar u op 21 mei 2012 asiel vroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer en het verzendingsdocument (EMS) waarmee deze u werd opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw uiterst vage en repetitieve verklaringen aangaande de gesprekken die u en uw broer hadden met de talibanstrijders in de bergen van Paghman. U stelde dat de talibanleden aan u en uw broer hadden gevraagd een zelfmoordaanslag te plegen, dat jullie weigerden, waarop de taliban jullie beval informatie door te geven over de dorpelingen die voor de autoriteiten en de buitenlanders werken (CGVS, p.12). Gevraagd wat meer te vertellen over de ontmoetingen met de talibanstrijders, repliceerde u alles al te hebben uitgelegd (CGVS, p.13). Gevraagd toch nog eens zeer concreet te vertellen wat de talibanstrijders allemaal aan u en uw broer hebben gezegd, antwoordde u dat de taliban u en uw broer gedurende twee maanden heeft getracht te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen maar dat jullie dat niet wilden (CGVS, p.13). Gevraagd hoe de talibanstrijders u en uw broer probeerden te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen, kwam u niet verder dan te stellen dat ze zeiden dat jullie bommen moesten nemen en jullie moesten opblazen (CGVS, p.13), wat wel zeer summier is. U erop wijzend dat het belangrijk is het Commissariaat-generaal zoveel mogelijk informatie te verschaffen over de ontmoetingen die u had met de taliban, repliceerde u dat de talibanstrijders niets anders hebben gezegd (CGVS, p.14). Gevraagd of de talibanleden iets speciaals zeiden om u en uw broer te overtuigen hen te steunen, stelde u dat ze zeiden jihad te voeren en een zelfmoordaanslag te plegen maar dat jullie weigerden (CGVS, p.14). Nogmaals gevraagd hoe de taliban jullie trachtte te overtuigen jihad te voeren, antwoordde u dat de talibanleden niets anders konden zeggen en herhaalde u opnieuw dat ze ook zeiden dat u en uw broer informatie moesten doorspelen over mensen die voor de autoriteiten werken (CGVS, p.15). Gevraagd of ze zeiden waarom jullie jihad moesten voeren, antwoordde u dat ze zeiden dat jullie moslims zijn en dat moslims jihad moeten voeren en een zelfmoordaanslag moeten plegen (CGVS, p.15). U verklaarde dat de taliban verder niets heeft gezegd (CGVS, p.15). Het roept echter ernstige vragen op dat talibanstrijders u en uw broer – volgens uw verklaringen – gedurende twee maanden meerdere keren zouden hebben aangesproken en zouden hebben getracht te overtuigen samen te werken met hen (CGVS, p.13-14), maar dat u dergelijke summiere en repetitieve verklaringen aflegde over de ontmoetingen tussen u en uw broer enerzijds en de taliban anderzijds. Dat de taliban bovendien amper iets zou hebben gezegd om u en M.(...) J.(...) te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen, is moeilijk in overeenstemming te brengen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat het plegen van een zelfmoordaanslag een sterke (religieuze) overtuiging vergt, voorafgegaan door vaak jarenlange indoctrinatie en training. Daarenboven blijkt uit dezelfde informatie dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept ernstige vragen op.

Voorts dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Gevraagd wat de talibanleden hadden gezegd de allereerste keer dat ze u en uw broer aanspraken, antwoordde u dat ze u en uw broer begroetten en zeiden dat jullie vroeger heel jong waren maar dat jullie nu moesten vertellen wie van jullie dorp voor de buitenlanders en de autoriteiten werkt (CGVS, p.14). U erop wijzend dat u eerder verklaarde dat de talibanleden vooreerst aan u en uw broer hadden gevraagd

een zelfmoordaanslag te plegen en pas toen jullie weigerden zouden hebben bevolen informatie door te spelen aan hun groepering, kwam u niet verder dan dat te beamen maar gaf u geen uitleg voor voornoemde incoherentie (CGVS, p.14). Ook later tijdens het gehoor verklaarde u dat de talibanleden eerst vroegen aan u en M.(...) J.(...) een zelfmoordaanslag te plegen en dat ze pas na enkele ontmoetingen zeiden in plaats van een zelfmoordaanslag te plegen, informatie door te spelen (CGVS, p.15), wat evenmin overeenstemt met uw hierboven beschreven verklaringen over de eerste ontmoeting met de taliban. Verder stelde u aanvankelijk dat Hassan, Karim, Malal, Nawab, Haji Jamrad en Osman, de talibanleden waren die u en uw broer hadden aangesproken in de bergen (CGVS, p.14). Later tijdens het gehoor gevraagd de namen van de talibanstrijders met wie u contact had, nog eens te herhalen, gaf u vijf dezelfde namen maar zei u dat Haji Jamroz ook één van hen was, waar u het eerder had over een zekere Haji Jamrad (CGVS, p.14 en 19). Voornoemde tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder heeft het CGVS bedenkingen bij de reactie van uw vader op de ontmoetingen van u en uw broer met de taliban. Volgens uw verklaringen brachten u en uw broer jullie vader op de hoogte van elk gesprek met de taliban (CGVS, p.16). Gevraagd hoe uw vader reageerde, antwoordde u dat hij zei jullie geen zorgen te maken, dat jullie beiden zeer jong zijn en dat de taliban niets zal doen (CGVS, p.16). Gevraagd of uw vader ongerust werd toen de dreigementen bleven duren, stelde u opnieuw dat uw vader dacht dat de taliban jullie niets zou aandoen gezien jullie jonge leeftijd (CGVS, p.16). Dat uw vader niet meer aandacht zou besteden aan de aanhoudende dreigementen van de taliban aan het adres van zijn zonen, is evenwel zeer bedenkelijk.

Voorts roept het vragen op dat de talibanleden zowel u als M.(...) J.(...) – volgens uw verklaringen – gedurende twee maanden zouden hebben geprobeerd te overtuigen samen te werken met hun groepering, vervolgens uw broer zouden hebben ontvoerd om hem daarna weer vrij te laten daar ze plots eerst u wilden opleiden (CGVS, p.18). De door u geschetste gang van zaken is bedenkelijk. U hiermee confronterend, repliceerde u dat de taliban aan uw broer had gezegd dat u eerst een zelfmoordaanslag diende te plegen en pas daarna hij (CGVS, p.18). Het is evenwel allerm minst logisch dat de taliban uw broer zou ontvoeren, weer zou vrijlaten om hem dan opnieuw te willen dwingen een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p.18).

Ten slotte is het zeer bedenkelijk dat uw vader uw 12-jarige broer die tien dagen zou zijn vastgehouden door de taliban en kokend water over zich zou hebben gekregen, meteen na zijn vrijlating helemaal alleen naar de familie van uw moeder in Laghman zou hebben gestuurd, hoewel uw broer de weg naar Laghman niet kende en de reis van Paghman naar Laghman negen dagen duurt (CGVS, p.11 en 18). De door u beschreven gang van zaken is weinig plausibel.

Bovenstaande argumentatie maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde taskara bevestigt enkel uw identiteit en herkomst, die hier niet in vraag worden getrokken.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat u de moord op uw broer J.(...) K.(...), niet aanhaalde als een vluchtmotief (CGVS, p.13 en 21). Bovendien hebt u geen enkel idee waarom J.(...) K.(...) werd vermoord, noch weet u wie de dader is (CGVS, p.6-7 en 21). Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat op het verzendingsdocument waarmee uw taskara werd opgestuurd staat te lezen dat de afzender van het document eveneens J.(...) K.(...) heet, wat wel zeer toevallig is.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan

internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, 2 van het Vluchtelingenverdrag. De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan te worden vermoord door de taliban omwille van het feit dat verzoeker en zijn broer medewerking weigerden te verlenen aan de taliban. Meer nog, gezien hun weigering medewerking te verlenen, werd de broer van verzoeker door de taliban ontvoerd. Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en worden zij voldoende gesteund. Gezien de bedreiging waarmee verzoeker en zijn familie werden geconfronteerd en het feit dat verzoeker en zijn broer een doelwit van de taliban zijn geworden, had verzoeker geen andere keuze dan zijn land van oorsprong te ontvluchten. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij daar niet kan rekenen op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker heeft in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer en kan niet op bescherming van zijn gezin rekenen aangezien zijn familie machteloos geworden is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich in de bestreden beslissing

beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing volledig naast de kwestie is. Rekening houdend met het feit dat verzoeker minderjarig en ongeschoold is moet worden vastgesteld dat verzoeker in het gehoorverslag uitgebreide en concrete informatie heeft gegeven omtrent zijn ontmoeting met de talibanstrijders. Zo heeft hij spontaan informatie gegeven omtrent wanneer hij en zijn broer door de talibanstrijders voor het eerst werden aangesproken, zijnde twee maanden voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan. Hierdoor heeft hij ten minste de eerste ontmoeting in de tijd gesitueerd. Daarnaast heeft hij ook de duur van voormelde ontmoeting in de tijd gesitueerd, gedurende dewelke de talibanstrijders verzoeker en zijn broer probeerden te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen. Ook heeft hij informatie gegeven omtrent de plaats van ontmoeting, zijnde in de bergen van Paghman. Tevens heeft hij toegelicht dat de talibanstrijders van verzoeker en zijn broer verwachtten dat zij bommen moesten nemen en op een welgekozen plaats zichzelf moesten oplazen. Verzoeker heeft aldus weergegeven wat hij waargenomen heeft. Verzoeker heeft in alle duidelijkheid gesteld dat de vraag van de talibanstrijders omtrent een zelfmoordaanslag en omtrent informatie over de Amerikanen op verschillende momenten het voorwerp van gesprek waren. Oorspronkelijk werden zij gevraagd een zelfmoordaanslag te plegen. Gezien hun weigering werden zij daarna, op een later tijdstip gevraagd informatie over de Amerikanen te verschaffen. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker het voorwerp van hun ontmoetingen en het tijdstip ervan gepreciseerd zodat er geen sprake kan zijn van een tegenstrijdige verklaring. Wat betreft de opgesomde talibanleden stelt verzoeker dat het verschil tussen 'Haji Jamroz' en 'Haji Jamrad' een lichtzinnig argument is. Wat betreft de reactie van de vader stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een verkeerde kwalificatie heeft gegeven aan de ontmoeting met de talibanstrijders. De talibanstrijders hebben een zelfmoordaanslag en het verschaffen van informatie aan verzoeker en zijn broer voorgesteld. Dit kan niet als 'aanhoudende dreigementen' beschouwd worden. Gezien hun jonge leeftijd was de vader van verzoeker van mening dat de taliban geen actie tegen verzoeker en zijn broer gingen ondernemen. Dit komt overeen met de overweging van verzoeker en zijn broer om geen deel te willen nemen aan een zelfmoordaanslag gezien het feit dat zij jong zijn.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat de graad van conflict gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De Afghaanse burgers in zijn dorp Khaldari Barasan kunnen niet meer op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten rekenen. Het stuk dat verzoeker neerlegt is het bewijs dat de bestreden beslissing onkracht; er is geen verbetering in de veiligheidssituatie in de provincie Kabul. In het licht van het voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Afghanistan een reëel risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden. Meer nog, dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een persartikel omtrent zelfmoordaanslagen in Kabul toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker ontoereikende verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Hoewel verzoeker er in onderhavig verzoekschrift van overtuigd is dat hij uitgebreide en concrete informatie heeft gegeven omtrent zijn ontmoeting met de taliban, dient erop te worden gewezen dat deze kennis te summier is om enig geloof te hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker gebruikt vage en repetitieve

verklaringen en kan niet meer vertellen dan dat de talibanmilitanten hem en zijn broer vroegen een zelfmoordaanslag te plegen en, nadat zij dit weigerden hen vroegen informatie te verschaffen over dorpelingen die voor de autoriteiten en de Amerikanen werkten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd om wat meer te vertellen over de ontmoetingen met de taliban stelt verzoeker dat hij het reeds heeft uitgelegd en nogmaals gevraagd om zeer concreet te zijn, stelt verzoeker slechts dat de taliban gedurende twee maanden hem en zijn broer trachtten te overtuigen zelfmoordaanslagen te plegen maar dat zij hier niet op gingen in (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem vraagt hoe de taliban hen probeerden te overtuigen, geraakt verzoeker niet verder dan te stellen dat zij zeiden dat zij bommen moesten nemen en zichzelf opblazen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd naar meer informatie over wat de taliban precies vertelden, stelt verzoeker dat de taliban niets anders zeiden en opnieuw gevraagd naar hoe zij hen probeerden te overtuigen stelt verzoeker dat zij zeiden dat hij en zijn broer jihad moesten voeren en een zelfmoordaanslag plegen en dat zij niets meer konden zeggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Zelfs van personen met een jonge leeftijd en geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Verzoekers leeftijd en beperkte scholing kunnen zijn vaagheid desbetreffend dan ook geenszins verschonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er op geen enkel ogenblik in slaagt een concreet beeld te schetsen van zijn ontmoetingen met de taliban. Nochtans stelt verzoeker dat zij de taliban dagelijks zagen in de bergen en zouden ze hen niet minder dan zes, zeven, acht of negen keer hebben aangesproken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Tevens blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het plegen van een zelfmoordaanslag een sterke religieuze overtuiging vergt, die voorafgegaan wordt door jarenlange training en indoctrinatie door de taliban. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat de taliban verzoekers zouden trachten te overtuigen door simpelweg te zeggen dat zij jihad moesten voeren, bommen moesten nemen en zichzelf opblazen. Bovendien blijkt uit de informatie dat rekruteringen door de taliban doorgaans gebaseerd zijn op lokale verankering en er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. In het licht van het voormelde is het dan ook niet aannemelijk dat de taliban verzoeker en zijn broer, die slechts hun schapen hoedden in de bergen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 12), zomaar zouden aanspreken met de vraag een zelfmoordaanslag te plegen.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer ongeveer tien dagen na zijn vertrek werd vrijgelaten omdat hij slechts veertien jaar was (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat hij twee dagen na zijn vertrek reeds werd vrijgelaten en stelt hij dat zijn broer twaalf jaar is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 17). Op deze tegenstrijdigheden gewezen ontkent verzoeker dit te hebben gezegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Daarnaast stelt verzoeker dat de talibanmilitanten bij de eerste ontmoeting vroegen een zelfmoordaanslag te plegen en pas nadat zij dit weigerden vroegen om informatie door te spelen omtrent dorpelingen die samenwerken met de autoriteiten of de Amerikanen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Even later stelt verzoeker daarentegen dat de talibanleden hen bij de eerste ontmoeting hun hand schudden en zeiden dat zij vroeger heel jong waren, maar nu moesten vertellen wie in het dorp voor de autoriteiten of de buitenlanders werkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker bevestigt dit wanneer vervolgens expliciet werd gevraagd of ze dit gezegd hebben de allereerste keer dat ze verzoeker en zijn broer aanspraken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijzigt verzoeker zijn verklaring en stelt hij opnieuw dat de taliban hen eerst vroeg een zelfmoordaanslag te plegen en vervolgens vroeg informatie door te spelen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14).

Bovendien is het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker tegen zijn zonen zei dat zij zich geen zorgen hoefden te maken omdat zij jong waren en de taliban niets zou doen, hoewel verzoeker en zijn broer hun vader telkens opnieuw op de hoogte brachten wanneer de taliban hen aansprak (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Nochtans zou de vader van verzoeker reeds in het verleden gezegd hebben dat de taliban jongens had meegenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de ontmoetingen met de taliban een verkeerde kwalificatie krijgen

als 'aanhoudende dreigementen', stelt de Raad dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn broer de ontmoetingen met de taliban niet als bedreigend zouden hebben gevoeld wanneer hen gevraagd werd een zelfmoordaanslag te plegen. Ook het feit dat zij dit telkens tegen hun vader vertelden toont hun bezorgdheid aan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien zouden de talibanmilitanten hen op een bepaald ogenblik meegedeeld hebben dat het hun laatste waarschuwing was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Tevens is het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker de broer van verzoeker alleen de bergen in zou laten gaan, nadat hij verzoeker en zijn broer had gewaarschuwd om niet alleen naar die plek te gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat verzoeker die dag ziek was kan dit niet verklaren, aangezien de broer van verzoeker net zoals andere jongens lager op de berg had kunnen blijven in plaats van alleen naar de top van de berg te gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19). Ook het feit dat verzoekers vader de twaalfjarige broer van verzoeker net nadat hij ontvoerd werd en kokend water over zich heen kreeg op zijn eentje naar de familie van zijn moeder in Laghman zou hebben gestuurd, hoewel de broer van verzoeker de weg niet kende, is niet aannemelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Ten slotte is het ook niet aannemelijk dat de taliban de broer van verzoeker zouden ontvoeren, om hem vervolgens opnieuw vrij te laten omdat ze eerst verzoeker zelf een zelfmoordaanslag wouden laten plegen en pas daarna zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze gang van zaken is geenszins logisch te noemen. Het is niet aannemelijk dat zij de broer van verzoeker zouden ontvoeren, vervolgens vrijlaten, om hem op een later tijdstip toch weer een zelfmoordaanslag te laten plegen. Ook de verklaring van verzoeker dat de taliban dacht dat hij zich vrijwillig bij hen zou aangeven als ze zijn broer vrijlieten is niet aannemelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Verzoeker en zijn broer zouden immers verschillende malen duidelijk gemaakt hebben dat zij niet akkoord gingen met het voorstel om een zelfmoordaanslag te plegen, noch met het voorstel informatie over dorpelingen door te spelen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 14 en 15). Bovendien hadden de talibanmilitanten, die soms met vijf, soms met tien man waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14), gemakkelijk verzoeker zelf of zowel verzoeker als zijn broer kunnen ontvoeren indien zij werkelijk een zelfmoordaanslag door verzoeker op het oog hadden.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie heeft plaatsgevonden, behalve in het district Surobi en dat de provincie in het eerste kwartaal van 2011 als een met een lage onveiligheid wordt beschouwd. Volgens de eerste ANSO-quarterly van 2012 hebben er zich in de eerste drie maanden van 2012 slechts twee door AGE's (Anti-Government Elements) geïnitieerde incidenten voorgedaan. Een sterke politieke aanwezigheid belet ernstige incidenten in het district Paghman. Uit de aan de verweernota gevoegde objectieve informatie (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict, 22 maart 2013; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse, 21 maart 2013) blijkt bovendien dat in 2012 het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit is gegaan in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. In augustus

mist en RCIED (Remote Controlled IED) in het district Paghman zijn doel (een wagen met personeel van het ministerie van defensie) en raakt een bus: daarbij komen acht mensen om, waaronder toevallig één soldaat.

Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde persbericht is niet van die aard om de voorgaande analyse te ondergraven. Uit dit bericht blijkt op generlei wijze dat Afghaanse asielzoekers uit het district Paghman in de provincie Kabul een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien gaat dit bericht louter over een incident dat zich in de hoofdstad Kabul heeft afgespeeld met het Afghaanse ministerie van Defensie als doelwit. Het aangehaalde en bijgevoegde persbericht is aldus niet van die aard om de voorgaande analyse te ondergraven.

Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de nieuwe informatie toegevoegd aan de verweernota. Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF